

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10.3.2014 *t a k t o* :

Odvolání obžalovaného XXX proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 12.9.2013 č.j. 3T 30/2013 – 434 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným tím, že nejméně od 27.06.2012 do 19.07.2012 na přesně nezjištěném místě poté, co získal intimní fotografie poškozené YYY, které pořídil s jejím souhlasem, kde je zachycena nahá při provádění soulože, neoprávněně bez vědomí poškozené založil pod jejím jménem a příjmením profil na sociální síti Facebook, kde tyto fotografie uložil a následně zpřístupnil konkrétně vybraným uživatelům v režimu „Přátelé“ přístupujícím na profilovou stránku se souhlasem obžalovaného, dále v uvedené době na přesně nezjištěném místě neoprávněně, bez vědomí poškozené YYY, napsal jejím jménem nejméně 8 dopisů, kde jménem poškozené píše o jejích charakterových vlastnostech, současně k dopisům připojil vytištěné stránky z Facebooku se zmíněnými intimními fotografiemi poškozené, obálky dopisů opatřil jménem a adresou poškozené a následně tyto dopisy rozeslal zaměstnavateli, tj. AAA, kde poškozená pracuje jako BBB, a to řediteli CCC a jeho zástupci, oddělení DDD, EEE, tiskové mluvčí FFF, a bývalému příteli poškozené GGG, a svým jednáním uvedl v omyl jednak osoby v režimu „Přátelé“ na nepravém profilu poškozené YYY na sociální síti Facebook, neboť nevěděli, že se jedná o nepravý profil poškozené a mohli se seznámit se zde umístěnými intimními fotografiemi poškozené, jednak adresáty rozeslaných dopisů s připojenými intimními fotografiemi poškozené, neboť se mohli domnívat, že autorem dopisů je sama poškozená a mohli se seznámit s jejími intimními fotografiemi, a dále využil omylu poškozené YYY, že její fotografie intimní povahy pořízené s jejím souhlasem obžalovaným či fotografie pořízené samotnou poškozenou a zaslané obžalovanému, nebudou užity k veřejnému šíření a budou ryze soukromé povahy, čímž hrubým způsobem zasáhl do práv poškozené na intimitu soukromí, zachování cti, lidské důstojnosti a dobré pověsti, která jsou garantována jednak Listinou základních práv a svobod, jakož i zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník v platném znění.

Toto jednání kvalifikoval okresní soud jako přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku. Obžalovanému uložil podle § 181 odst. 1 trestního zákoníku a § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku peněžitý trest, 150 denních sazeb po 200,- Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku obžalovanému pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, uložil náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání, které následně odůvodnil svým vlastním podáním a dále též prostřednictvím svých obhájců. V průběhu veřejného zasedání obžalovaný i jeho obhájci přednesli argumentaci uvedenou v jejich podáních.

Obžalovaný v podaném odvolání uvádí výhrady, které má k postupu orgánů činných v trestním řízení, zejména státní zástupkyně a soudu. Státní zástupkyně vytýká uvedení věcně nesprávných informací v obžalobě a dále to, že skutková věta je tautologií a nijak neobsahuje popis skutkové podstaty a následků jeho údajné trestné činnosti, konkrétně objektivní stránky trestného činu. Na tuto jeho výhradu okresní soud nijak nereagoval. Dále namítá, že proti němu bylo zjevně bezdůvodně postupováno podle § 76 odst. 1 trestního řádu. Tento postup byl odůvodněn údajným pokračováním v útocích na důstojnost YYY, které měl provádět tak, že měl údajně vhadzovat fotografie poškozené do schránek sousedů. Okresnímu soudu vytýká, že nepředvolal údajnou poškozenou YYY k prvnímu hlavnímu líčení, čímž jí zkrátil na jejích právech a porušil základní zásady trestního procesu. Ani na tuto výhradu okresní soud nijak nereagoval.

V průběhu trestního řízení orgány činné v trestním řízení vůbec nezjišťovaly, zda došlo k porušení nějakých práv údajně poškozené a jakým konkrétním způsobem mělo dojít k vážné či dokonce značné újmě na právech. Státní zástupkyně v obžalobě pouze popsala to, co bylo zaznamenáno, z ničeho však nevyplývá konkrétní následek tohoto údajného protiprávního jednání. Stejný přístup se pak následně objevil v odůvodnění rozsudku, kde se uvádí pouze odkaz soudu na práva obsažená v Listině základních práv a svobod. Soud zcela nepochopitelně považuje obecné deklarace obsažené v Listině základních práv a svobod za nástroj k libovůli v osobní úvaze. To je však v rozporu s výkladovým stanoviskem normotvůrce i judikaturou. Judikatura rozhodně nehovoří o tom, že pouhé umístění fotografie bez dalších následků lze považovat za poškození cizích práv. Nebylo nadto dostatečně objasněno, zda a v jakém režimu a komu měly být zpřístupněny nebo zveřejněny fotografie na facebookové adrese nebo zda na Facebook byly pouze umístěny a nikdo se s nimi neseznámil, protože mu to technické zařízení ve formě zvoleného režimu na Facebooku neumožňovalo.

Dle názoru obžalovaného nebylo prokázáno ani to, že došlo k omylu, který by měl za následek vážnou nebo značnou újmu. V podstatě všichni svědci uvedli, že nevěřili tomu, že by autorkou dopisu a fotografií byla údajná poškozená. I přesto soud rozhodl, že byli uvedeni v omyl a že tento omyl je v příčinné souvislosti s následkem. Ve výroku rozsudku se uvádí, že fotografie byly pořízeny na přesně nezjištěném místě, a to přesto, že obžalovaný i poškozená se podrobně k místu, času i okolnostem pořízení fotografií vyjádřili. Okresní soud však tyto okolnosti nepovažuje za podstatné (viz druhý odstavec na straně tři odůvodnění napadeného rozhodnutí). Obžalovaný však na rozdíl od soudu okolnosti pořízení fotografií považuje za podstatné a okresní soud se jimi měl zabývat podrobněji. V rozhodnutí není zjevný kauzální nexus mezi údajným jednáním obžalovaného, omylem a následkem. Okresní soud v závěru výroku opět cituje mimo jiné Listinu základních práv a svobod, což je však norma, která neukládá žádné povinnosti fyzickým osobám, jedná se o ústavní normu, která má pouze garantovat práva občanů a povinnost státu. Tento přístup k argumentaci soudu je přinejmenším nadměrně nezvyklý.

Dále namítá, že okresní soud opakovaně odmítal přijmout jako důkaz listiny, tedy například judikaturu a další listinné podklady jako srovnávací materiál k tvrzení obhajoby. O obžalovaným předkládaných listinách se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezmiňuje. Není tedy pravdivé tvrzení okresního soudu, že posuzoval důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Vůbec se například nezmiňuje o obžalovaným předloženém důkazu - prohlášení jeho manželky, která podala soudu informaci o jednání údajně poškozené, které mělo za následek vážné narušení rodinných vazeb obžalovaného. Nezminil ani další aktivity údajně poškozené, které měly za následek poškození dobré pověsti a dobrého jména

obžalovaného. Vůbec se nezabýval důkazem, který obžalovaný předložil k motivu svého jednání. I v této části je tak rozsudek naprosto nepřezkoumatelný. Obžalovaný poté opět odkazuje na judikaturu a uvádí, že rozhodnutí v této věci je v rozporu s judikaturou. Okresní soud se nijak nevypořádal s vyjádřením svědků, že nebyli uvedeni v omyl, nevěřili obsahu dopisů a listin. Nebylo-li jednání obžalovaného způsobilé uvést někoho v omyl a nikdo ani v omyl uveden nebyl, nelze hovořit o naplnění formálních znaků trestného činu. Svědci nadto prohlásili, že jejich vztah k údajné poškozené se nezměnil, nebyla nijak sankcionována. Nezaznamenali, že by byla nezvykle či mimořádně nesoustředěná ani jinou změnu v jejím chování, nepřikládali věci význam.

Soud se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal ani s výpovědí svědka HHH, který vypověděl, že mu nebyl facebookový profil přístupný, což koresponduje s tím, co obžalovaný uváděl na svoji obhajobu. Neexistuje objektivní důkaz o tom, že by fotografie byly veřejně přístupné a nepotvrzuje to ani znalecký posudek III. Soud měl dále k dispozici znalecký posudek obhajoby, s jehož samotnou existencí a jeho závěry se také nevyrovnal. Nevypořádal se dostatečně ani s otázkou, zda byly fotografie na facebookové adrese zveřejněny nebo pouze umístěny, a pokud umístěny, v jakém režimu. Pokusil se profil dohledat, což se mu však nepodařilo. Ohledně facebookového profilu, respektive přístupnosti fotografií na něm umístěných, existuje důkazní nouze a okresní soud ji nevyřešil způsobem odpovídajícím trestnímu řádu, tedy za použití zásady *in dubio pro reo*.

Okresní soud označil fotografie za pornografické a prohlásil, že zveřejněná tvář poškozené je snadno rozpoznatelná. Obžalovaný konstatuje, že před soudem neproběhlo v této věci žádné byt' formální předestření fotografií ani svědkům ani účastníkům a už vůbec ne přiměřená rekognoskace. Soud nechal v úvahu ani obhajobou podaný posudek ani obsah fotografií, způsob jejich pořízení a další judikaturou popsané signifikantní informace.

V další části odvolání obžalovaný opět připomíná, že adresáti dopisů nebyli uvedeni v omyl, opakuje předchozí argumentaci a vyjadřuje se i k otázce toho, zda mohla být v omyl uvedena poškozená YYY. Zdůraznil opětovně, že fotografie byly pořízeny legálně, nebyl při jejich pořízení nikterak omezován a nikdy nebyl omezen ani v jejich užití. Dle názoru obžalovaného se jedná o dílo ve smyslu autorského zákona. Zde soud kupodivu považuje za údajný omyl to, když autor nebo oprávněný majitel disponuje svým dílem, které pořídil nebo částečně získal darem. V průběhu veřejného zasedání k tomuto doplnil, že poškozená měla povědomost o tom, že fotografie jsou v držení obžalovaného a nikdy nedala najevo, že by nesouhlasila s jejich zveřejněním. Zveřejnění na facebooku pak nevyplývá z jiných důkazů, než z výpovědi poškozené, kterou však obžalovaný nepovažuje za věrohodnou. Pozastavuje se dále nad závěrem okresního soudu, který opravil skutkovou větu obžaloby. Bez jakéhokoliv přezkoumatelného a racionálního důvodu odmítá tvrzení státní zástupkyně a provádí korekci skutkové věty tak, že dle jeho názoru nedošlo ke značné újmě, ale pouze k „vážné újmě na právech“. I v této části je napadený rozsudek věcně nesprávný a nepřezkoumatelný.

Okresní soud nereagoval ani na rozpory v tvrzení údajné poškozené, že nevyhledala odbornou psychologickou pomoc z obavy, že by mohla být propuštěna. AAA disponuje psychologickou službou, která je právě pro takové či obdobné případy určena pro zaměstnance AAA. Obava poškozené je tak nepodložená, nesmyslná, tendenční a účelová nepravda. Obžalovaný tak shledává důvodnou pochybnost o věrohodnosti údajné poškozené. Připomíná v té souvislosti, že předložil důkazy o beztrestném zveřejnění erotických fotografií ve volně distribuovaných časopisech nebo o beztrestném zveřejňování nepravdivých a

upravovaných fotografií, politiků na veřejnosti anebo zveřejňování živých informací o kandidátovi na prezidenta, které měly dokonce konkrétní dopady ve volebním boji. V těchto dle názoru obžalovaného vážnějších případech nebyl důvod k zahájení trestního stíhání, respektive nebylo zahájeno vůbec.

V další části odvolání obžalovaných vyjadřuje nesouhlas s úvahami okresního soudu ohledně zásady subsidiarity trestní represe, vytýká mu, že se jedná o úvahy zcela obecné, navíc zjevně bez citace převzaté z jiného textu a opětovně zdůrazňuje, že v dané věci absentuje objektivní stránka a nebyly prokázány ani konkrétní dopady, respektive následky vážné újmy na právech poškozené. Nejedná se přitom o ohrožovací přečin, ale musí dojít ke konkrétnímu identifikovatelnému a přezkoumatelnému následku ve formě „vážného poškození“ konkrétních práv. Obecný odkaz na Listinu základních práv a svobod, jak to opakovaně činí soud, je zcela nedostačující a nevypovídá sám o sobě nic o společenské škodlivosti jednání a v relaci s absencí omylu jde o absenci objektivní stránky trestného činu.

Závěrem pak obžalovaný konstatuje, že soud se nevypořádal s rozporů ve svědeckých výpovědích, nevyrovnal se s rozporů ve tvrzených skutečnostech ze strany poškozené a dopustil se řady procesních pochybení. Rozsudek je nepřezkoumatelný a okresní soud v něm neuvedl některé podstatné skutečnosti, zejména o motivech, okolnostech pořízení dokumentace apod. Orgány činné v trestním řízení zmařily důkazy v jeho prospěch, nevyrovnaly se s absencí objektivní stránky trestného činu, konkrétního následku a není tedy prokázáno, respektive je naopak výpověďmi vyvráceno, uvedení v omyl ve smyslu skutkové podstaty přečinu. Bezpochybně nebylo prokázáno ani to, že by byly fotografie na Facebooku byly zpřístupněny, natož zveřejněny. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť označený skutek není trestným činem (přečinem).

Prostřednictvím svých obhájců obžalovaný okresnímu soudu vytýká chybné doručení napadeného rozhodnutí – bylo doručováno do datové schránky jiného subjektu, než obhájce určeného pro doručení (toto pochybení okresní soud napravil ještě před předložením věci krajskému soudu). Dále obžalovaný vytýká nepředvolání poškozené k prvnímu hlavnímu líčení a také to, že věc projednával místně nepřislušný soud. Shodně jako obžalovaný připomíná, že bylo zmařeno opatření důkazu výpisem z telefonních hovorů.

Připomíná se dále zásada subsidiarity trestní represe s tím, že dle názoru obhajoby jde maximálně o civilněprávní spor na ochranu osobnosti dvou subjektů. Samotná skutková podstata přečinu poškození cizích práv nebyla naplněna, což mimo jiné sám obžalovaný dokladoval i řadou listin opisujících dehonestování celé řady známých osobností bez jakékoliv trestněprávní represe. Shodně jako obžalovaný zdůrazňuje, že poškozené nevznikla žádná újma, že fotografie byly pořízeny obžalovaným, byly jeho vlastnictvím a bylo tedy na jeho uvážení, jak s nimi naloží. Nepotřeboval k tomu žádný souhlas poškozené. Z jeho strany se jednalo o vymezení se vůči negativnímu jednání poškozené směrem k jeho osobě. K tomuto jednání byl poškozenou víceméně donucen. Pokud jde o uvedení někoho v omyl, jak dovozuje nalézací soud, tak nebylo ze strany tohoto soudu nijak objektivně prokázáno, že by informace v inkriminované korespondenci byly nepravdivé a je zcela v tomto směru nutné vycházet ze zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, tedy brát tyto informace jako pravdivé. Taktéž nebylo nalézacím soudem nijak důkazně podloženo, že by vytvořený profil na Facebooku poškozenou nijak poškodil. Jedinou vyslechnutou osobou, která profil navštívila,

byl svědek HHH, a to ne osobně, ale za součinnosti obžalovaného, když z jeho výpovědi nelze usuzovat, že by tímto náhledem byla poškozená nějak poškozena.

Žádná z osob v postavení svědků se v souvislosti s obdržnými dopisy necítla býti podvedena, následek v důsledku jednání obžalovaného zůstává pouze v rovině tzv. ostudy, kterou je možno řešit cestou civilněprávního sporu. Pokud připustíme, že jednání obžalovaného po formální stránce může vykazovat znaky projednávaného přečinu, pak z důvodu jednoznačné absence materiálních zákonných předpokladů nemůže jít o jednání, které lze podřadit pod jakoukoliv skutkovou podstatu uvedenou v trestním zákoníku. V té souvislosti se připomíná ustálená judikatura, ze které se jednoznačně podává aplikace do jisté míry rizika poškozeného, pokud se podobné materiály pořizují s jeho vědomím. Za vážnou újmu na právech lze považovat pořízení takovýchto materiálu bez vědomí poškozené – viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 1028/2010 (poznámka soudu správně má být 6 Tdo 1028/2010). Obhajoba závěrem činí v podstatě shodný návrh jako obžalovaný, tedy navrhuje jeho zproštění obžaloby, případně postoupení věci dle § 222 odst. 2 trestního řádu, neboť žalovaný skutek by mohl být posouzen jiným orgánem jako přestupek.

Státní zástupce přítomný ve veřejném zasedání uvedl, že dle jeho názoru je napadený rozsudek správný, ztotožňuje se s argumentací uplatněnou okresním soudem. Souhlasí s jeho skutkovými i právními zjištěními a též uložený trest považuje za odpovídající zásadám pro ukládání trestů. Navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo postupem dle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlížel jen, pokud měly vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí, netrpí vadami, které by bylo možno označit za závažné procesní vady ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu a jejichž existence sama o sobě by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. K procesním námitkám obhajoby lze uvést následující. Odvolatel vytýkal okresnímu soudu, že jednal jako soud, který není k projednání věci místně příslušný. Tato námitka není důvodná, neboť okresní soud, jak o tom informoval strany v úvodu prvního hlavního líčení dne 4.6.2013, považuje daný delikt za distanční a s ohledem na to dospěl k závěru, že je k projednání této věci příslušný. Tento názor okresního soudu je správný. Lze mu však vytknout, že neuvedl v protokolaci své stanovisko k této otázce, nicméně ze zvukového záznamu je toto stanovisko parné. Ze skutkové věty i z provedených důkazů je zřejmé, že převážná část adresátů obžalovaným zasílaných dopisů se nacházela v Karlových Varech, respektive dopisy byly adresovány do Karlových Varů, kde byly také adresáty převzaty a místem spáchání je tedy i město Karlovy Vary (z pošty v Karlových Varech byly i rozeslány). Příslušnost Okresního soudu v Karlových Varech je tak dána s ohledem na ustanovení § 18 odst. 1 a § 22 trestního řádu.

Okresní soud nepředvolal řádně k prvnímu hlavnímu líčení poškozenou YYY. Tato okolnost však dle názoru krajského soudu nemá žádný vliv na práva obžalovaného, jedná se o porušení práv poškozené. Případná výhrada vůči okresnímu soudu by tak mohla zaznít spíše z její strany. Na uplatnění práv obžalovaného nemá tato okolnost žádný vliv, poškozená byla

řádně předvolána k dalšímu hlavnímu líčení a byla také řádně vyslechnuta, což je z hlediska zachování práv obžalovaného podstatně důležitější otázka než to, zda měla či neměla možnost zúčastnit se prvního hlavního líčení. Obžalovaný vytýkal, že poškozené nebyla dána možnost k uplatnění nároku na náhradu škody. O tomto právu byla poškozená poučována již v dřívějších fázích trestního řízení a nárok na náhradu škody neuplatnila. Ostatně pokud sám obžalovaný měl v úmyslu poškozené případně nějakou škodu hradit, mohl jednat z vlastní iniciativy a nemusel vyčkávat na to, jak se k věci v průběhu trestního řízení postaví poškozená.

Další výhrada vůči procesnímu postupu okresního soudu spočívala v tom, že okresní soud neprovedl v průběhu hlavního líčení k důkazu všechny obžalovaným navrhované a předložené důkazy. Ani s touto výhradou se krajský soud neztotožňuje, respektive nepovažuje postup soudu za vadný. Povinností okresního soudu rozhodně není provádět veškeré dostupné důkazy, jeho povinností je provádět důkazy nezbytné pro rozhodnutí (viz § 2 odst. 5 trestního řádu). Okresní soud se k důvodům neprovedení obžalovaným nabízených důkazů vyjádřil pouze obecně, nicméně z tohoto vyjádření je zřejmý důvod neprovedení důkazů a dle názoru krajského soudu lze v zásadě toto vyjádření považovat za postačující. Této otázce bude ještě věnována pozornost.

Obžalovaný vznášel výhrady proti postupu státní zástupkyně v průběhu přípravného řízení. Tyto výhrady však nepřísluší řešit krajskému soudu v rámci odvolacího řízení, neboť na rozhodnutí ve věci nemají v podstatě žádný vliv. To platí zejména o důvodech a okolnostech postupu dle § 76 trestního řádu. Obžalovaný zmiňuje určitou podjatost státní zástupkyně. Neuvádí žádné skutečnosti uvedené v § 30 trestního řádu, ale důvod údajné „podjatosti“ státní zástupkyně spatřuje v její údajné nekompetentnosti. V té souvislosti obžalovaný vyjadřuje nesouhlas se zněním skutkové věty obžaloby, potažmo namítá, že došlo k nevysvětlené změně skutkové věty okresním soudem oproti skutkové větě obžaloby. K tomu lze uvést, že dle názoru krajského soudu byla zachována totožnost skutku, neboť jednání popsané ve skutkové větě obžaloby je z hlediska totožnosti jednání a totožnosti následku shodné s jednáním popsaným ve výroku napadeného rozhodnutí. Je pravda, že v obžalobě nebylo výslovně uvedeno, že by obžalovaný uváděl někoho v omyl, nicméně uvádění v omyl ze skutkové věty obžaloby vyplývá – viz slova „jejím jménem napsal nejméně osm dopisů, kde jménem poškozené píše“

Krajský soud neshledává ani vady uvedené v § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu. Skutková zjištění lze označit za jasná a úplná a způsob, jakým se okresní soud vypořádal s důkazy, za odpovídající ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Krajský soud neshledává důvod k doplnění provedeného dokazování. Ve shodě s okresním soudem má za to, že obžalovaným předkládané důkazy, o nichž se zmiňuje obžalovaný v odůvodnění svého odvolání, nejsou pro objasnění věci podstatné a skutková zjištění lze učinit na podkladě důkazů, které okresní soud v průběhu hlavního líčení řádně provedl. Ostatně obžalovaným navrhované důkazy ve formě judikátů a novinových článků či článků z internetu směřují spíše k otázce právního hodnocení zjištěného skutkového děje. Návrhu na doplnění dokazování výpisem z telekomunikačního provozu nemůže být vyhověno, neboť tento důkaz již není dostupný. Provedení takového důkazu by však dle názoru krajského soudu nemělo podstatný význam pro objasnění věci.

Obžalovaný nijak nezpochybňuje skutková zjištění okresního soudu v té části, kde má okresní soud za prokázané, že obžalovaný založil pod jménem poškozené profil na sociální

síti Facebook a že napsal jejím jménem nejméně osm dopisů adresovaných osobám uvedeným ve výroku rozsudku a k těmto dopisům přiložil intimní fotografie poškozené pořízené s jejím souhlasem, resp. vytištěné stránky z údajného profilu poškozené na Facebooku s těmito fotografiemi. Obžalovaný však vytýká okresnímu soudu, že se blíže nezabýval otázkou motivace jeho jednání. Hájí se tím, že se chtěl tzv. vymezit vůči poškozené, která dle jeho názoru kontaktovala jeho manželku a sdělila jí podrobnosti o jejich intimním vztahu, čímž značně zasáhla do jeho soukromého života. Motivace není znakem skutkové podstaty a nelze zde hovořit ani o krajní nouzi či nutné obraně. I pokud by skutečnosti, které obžalovaný uvádí jako motiv svého jednání, byly pravdivé, obžalovanému nedávaly právo zachovat se způsobem popsáním ve výroku rozsudku okresního soudu. Obžalovaný své jednání označuje jako „vymezení se“ vůči poškozené, dle názoru krajského soudu šlo zcela jednoznačně o mstu. Takovou pohnutku rozhodně nelze hodnotit ve prospěch obžalovaného.

Obžalovaný ve svých podáních, a to i prostřednictvím svých obhájců, poukazuje na to, že fotografie získal se souhlasem poškozené a poškozená jej nijak neomezovala v dispozici s nimi. Z toho dovozuje, že s nimi mohl naložit dle vlastního uvážení, neboť podléhaly jeho právu autorskému, případně je získal darem. Tento názor obžalovaného krajský soud nesdílí a považuje jej za rozporný s právní teorií zabývající se ochranou osobnosti. Zde lze odkázat na literaturu, knihu autorů Karla Knappa a kol. „Ochrana osobnosti podle občanského práva“ vydanou nakladatelstvím Linde Praha, a.s. v roce 2004, konkrétně na kapitolu 12 nazvanou Právo na podobu. Zde se řeší i otázka práva k podobizně. Lze se dočíst, že *za právo k podobizně se považuje právo, jehož předmětem je podobizna, tedy hmotné zachycení podoby člověka. Zpočátku byla občanskoprávní ochrana podobizny chápána a zabezpečována v rámci vlastnického práva, což se však ukázalo jako nedostatečné. Pod pojmem podobizny je třeba rozumět zachycení podoby jakýmkoliv technickými prostředky mimo jiné i fotografií. Podmínkou ochrany práva na podobu i práva k podobizně je, aby osoba zobrazeného byla na základě zobrazení identifikovatelná. Identifikovatelnost nemusí přitom spočívat jen ve vlastním zobrazení. I když nelze zobrazenou osobu bezpečně identifikovat z podobizny nebo obrazového snímku, půjde přesto o podobiznu, případně o obrazový snímek, jestliže identita zobrazeného vyplývá z uvedení jména nebo jiných souvislostí, za nichž k použití snímku došlo. Subjektem práva k podobizně je vždy zobrazená osoba, popřípadě po její smrti osoby uvedené v § 15 občanského zákoníku. Toto právo však je třeba přísně odlišovat od vlastnického práva, jehož předmětem je podobizna jako věc. Dispoziční právo vlastníka podobizny však je podstatně omezeno právem zpodobněného k podobizně, neboť vlastník podobizny nemůže bez svolení zpodobněného použít podobizny způsobem vyhrazeným tomuto subjektu, aniž by zasáhl do práva k podobizně. Při kolizi práva vlastníka podobizny a práva zpodobněného k podobizně je nutno dát vždy přednost právu k podobizně jako právu společensky závažnějšímu, významnějšímu a funkčně vyššímu, než je právo vlastnické. Jde totiž o osobnostní právo. I když do obsahu autorského práva náleží rovněž právo dispoziční ve vztahu k podobizně a k jejím rozmnoženinám, je výkon tohoto dispozičního práva nicméně vždy podmíněn svolením zobrazeného, tedy svolením subjektu práva k podobizně jako práva osobnostního. Své právo udělit svolení k zachycení podoby a k použití podobizny realizuje oprávněný subjekt především dispozičním právním úkonem, jímž uděluje svolení k zachycení podoby, popřípadě k použití a rozšiřování podobizen a jiných obrazových snímků. Pro toto svolení není předepsána žádná forma, nemusí být dáno výslovně, postačí tzv. konkludentní jednání, případně opomenutí, jestliže nevzbuzuje pochybnost o tom, že oprávněný skutečně chtěl dát svolení. Obecnou zásadou uplatňující se při výkladu rozsahu svolení je, že každé svolení musí být již vzhledem ke své povaze vykládáno restriktivně. Z této zásady vyplývá, že svolení k zachycení podoby a svolení k použití a rozšiřování podobizny vytvořené*

zachycením obrazového snímku je nutno od sebe odlišovat. Ze svolení k zachycení podoby nelze bez dalších podmínek usuzovat, že bylo dáno i k použití a rozšiřování podobizny. Rozsah svolení je proto třeba vždy zkoumat s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. Ve svolení k zachycení podoby lze spatřovat zároveň svolení k použití a rozšiřování podobizny jen tehdy a jen potud, jestliže oprávněný v době, kdy svolení k zachycení uděloval, věděl o rozsahu a způsobu, za jakým bude podobizna použita a rozšiřována. Bez ohledu na to, zda jde o svolení dané výslovně nebo o svolení vyplývající z konkludentního jednání, lze svolení vztahovat vždy jen na takové použití a rozšiřování, jehož způsob a rozsah oprávněný subjekt v okamžiku svolení znal, popřípadě znát musel a k němuž proto jeho projev vůle ve formě svolení směřoval a směřovat vůbec mohl. Se zde citovanými úvahami obsaženými v označené literatuře se krajský soud ztotožňuje a má za to, že jejich citací je dostatečně reagováno na názor obžalovaného, že s fotografiemi, které sám vytvořil, popřípadě dostal darem, mohl nakládat dle vlastního uvážení.

Z výpovědi obžalovaného a poškozené lze dovozovat, že nehovořili o tom, že by obžalovaný pořízené fotografie použil způsobem uvedeným ve skutkové větě rozsudku. Byť to obžalovaný výslovně neuvedl, lze z jeho výpovědi dovozovat i to, že souhlas poškozené s takovým užitím neměl. To vyplývá i z výpovědi poškozené, kterou dle jejích slov v žádném případě nenapadlo, že by dobrovolně pořízené fotografie mohl obžalovaný použít tímto způsobem. Poškozená připustila, že šíření fotografií obžalovanému nezakázala, uvedla však zároveň, že neočekávala, že by je dál šířil. Vezmeme-li v úvahu charakter fotografií (jedná se o fotografie velmi intimní) a vezmeme-li v úvahu i okolnosti, za kterých byly pořizovány (byly pořízeny v době trvání intimního vztahu mezi obžalovaným a poškozenou), rozhodně z takového způsobu pořízení a jeho okolností nelze dovozovat, že by poškozená, tedy osoba na fotografiích zobrazená, dávala souhlas s jejich využitím způsobem, který učinil obžalovaný. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce poukazuje na judikaturu, která řeší případy, kdy podobizny dokonce formou kamerových záznamů, byly pořizovány bez vědomí zobrazované osoby. Pokud tím obhajoba měla na mysli, že za situace, kdy podobizny intimního charakteru jsou pořízeny se souhlasem zobrazované osoby, je tím samým dáván souhlas k jejich následnému užití, pak s takovou interpretací nelze souhlasit. Takový výklad z obžalovaným citované judikatury rozhodně nevyplývá. Řeší vesměs jiné případy, které jsou námi projednávanému případu podobné snad jen tím, že jsou zachycována intimní zobrazení poškozených subjektů a případně dojde k následnému zveřejnění těchto podobizen. Tím, že poškozená dala svolení k pořízení svých intimních fotografií, což platí i za situace, kdy sama byla iniciátorkou jejich pořízení a ponechala tyto fotografie v moci pořizovatele (obžalovaného), nepochybně vyjádřila velkou důvěru v solidnost pořizovatele. Zároveň tím podstoupila riziko, že fotografie mohou být zneužity. Tím samým ale není řečeno, že mlčky s takovýmto zneužitím souhlasí či je s ním srozuměna. Sama poškozená, a ani v tomto směru krajský soud rozhodně nemá důvod pochybovat o pravdivosti její výpovědi, zcela jednoznačně uvedla, že ji takovýto způsob použití fotografií ani nepadl. Ostatně ani z výpovědi samotného obžalovaného nevyplývá, že by již v době pořízení fotografií o takovém využití uvažoval. Z výpovědi obou lze dovozovat, že fotografie byly pořízeny v době, kdy trval intimní vztah poškozené a obžalovaného a tehdy nebyly pořízeny za účelem jejich pozdějšího zneužití. Není tedy ničím podloženo, že by obžalovaný měl úmysl zneužít fotografie již v době jejich pořízení. Tento úmysl pojal až později, v době, kdy vztah s poškozenou skončil. Poškozená v době trvání vztahu ani po jeho skončení, nedala souhlas k použití svých intimních fotografií způsobem zvoleným obžalovaným. I po skončení vztahu očekávala, že fotografie zůstanou v soukromí obžalovaného a nebude je nijak zveřejňovat. V okamžiku, kdy rozeslal intimní fotografie poškozené a zveřejnil je na Facebooku, uvedl

poškozenou v omyl ohledně využití předmětných fotografií a nezasahování do jejich osobnostních práv. Mohl jen stěží očekávat, že by poškozená měla zájem na tom, aby její intimní fotografie byly zveřejněny na Facebooku, aby se dostaly prostřednictvím poštovní zásilky do rukou jejím nadřazeným nadto s dopisem psaným jejím jménem a přílohou, kde jsou všechny fotografie prezentovány jako fotografie poškozené. Lze dovozovat, že poškozená je zobrazena i na těch fotografiích, kde není zachycen obličej (na některých fotografiích jsou zobrazeny pouze genitálie). K tomu viz výše citované úvahy z knihy „Ochrana osobnosti podle občanského práva“ – o podobiznu se jedná i tehdy, jestliže identita zobrazeného vyplývá z uvedení jména. V té souvislosti lze zmínit, že obžalovaný namítal neprovedení důkazu předmětnými fotografiemi. Tato výhrada není důvodná, neboť z protokolu o hlavním líčení, konkrétně z č.l. 376 spisu, je zřejmé, že stranám byly postupem podle § 213 odst. 1 trestního řádu předloženy k nahlédnutí všechny ve spise založené dopisy, včetně fotografií v příloze. Předloženy byly k nahlédnutí i fotografie vytištěné policejním orgánem z facebookového profilu (č.l. 39-42 spisu). Do těchto fotografií nikdo nežádal nahlédnout a obžalovaný neměl připomínky. Poškozená i obžalovaný ve svých výpovědích v podstatě potvrdili, že se jedná o jimi pořízené intimní fotografie a to, že na fotografiích je zachycena poškozená, ani v odvolání obžalovaný nezpochybňuje.

Ohledně omylu poškozené se krajský soud ztotožňuje s názorem okresního soudu (viz strana pět poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ztotožňuje se i s názorem okresního soudu ohledně uvádění v omyl adresátů dopisů a případných návštěvníků facebookového profilu. Dopisy rozesílané obžalovaným byly psány v první osobě a v místě, kde obvykle bývá podpis, bylo počítačem – stejným písmem, jako samotný dopis - psáno buď celé jméno a příjmení poškozené, případně s uvedením JJJ, nebo bylo na tomto místě uvedeno pouze jméno či jméno s iniciálou příjmení. Forma „podpisu“ záležela na tom, komu byly adresovány. Na všech obálkách, ve kterých byly dopisy zasílány, byla jako odesílatelka dopisu uvedena poškozená včetně adresy – dopisy byly ve všech případech zasílány doporučeně. V podstatě ihned po prvním pohledu na obálku se jednotliví adresáti mohli domnívat a také se v první fázi domnívali, že jim dopis psala sama poškozená. Nadto v příloze byly fotografie poškozené a na některých z nich byla identita poškozené zřejmá. Pochybnosti o tom, že autorkou dopisu je poškozená, nabyli adresáti až v okamžiku, kdy si dopis přečetli. Přesto vesměs poškozenou kontaktovali s dotazem „co to má znamenat“, neboť tento způsob navázání kontaktu ze strany poškozené jim připadal minimálně neobvyklý. Obžalovaný zcela jednoznačně učinil maximum pro to, aby se předmětné dopisy dostaly do rukou osob, kterým je adresoval, zaslal je doporučenou poštou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Dopisy takto rozeslané obžalovaným nelze vnímat izolovaně, ale je třeba je vnímat včetně jejich příloh. Přílohu dopisu přitom tvořily vytištěné stránky z Facebooku s náhledem na údajný profil poškozené YYY, včetně intimních fotografií poškozené na něm umístěným. Obžalovaný nemohl dopředu vědět, jak se adresáti k těmto dopisům postaví a jak si vyhodnotí jejich autorství. Zcela jednoznačně je psal v úmyslu navodit dojem, že jejich autorkou je sama poškozená. Pokud by tomu tak nebylo, pak by obžalovanému nic nebránilo v použití třetí osoby jednotného čísla a případného zaslání dopisů anonymně. I tyto osoby (adresáty dopisů) tak obžalovaný uváděl v omyl.

Stejně tak uváděl v omyl případné návštěvníky facebookového profilu poškozené. Okresní soud zde aplikoval zásadu v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a do svých skutkových zjištění promítl, že tento profil byl otevřený pouze tzv. přátelům, což je dle názoru krajského soudu vyvráceno výpovědí poškozené. Výpověď svědka HHH dle názoru krajského soudu nevyvrací pravdivost výpovědi poškozené, neboť je třeba vidět, že celá záležitost se

zveřejněním fotografií se začala prostřednictvím policie řešit již v červenci 2012 a svědek HHH uváděl, že se pokoušel profil zhlédnout někdy počátkem srpna 2012. Nelze tak vyloučit, že svědek HHH se pokoušel otevřít profil v době, kdy již nebyl aktivní. V průběhu hlavního líčení byly k důkazu provedeny fotografie založené na čl. 39 a následujících, kdy na straně 41 a 42 vždy ve spodní polovině je vidět, že osobou prohlížející si profil YYY je osoba vystupující pod jménem KKK. Tímto listinným důkazem je podpořena věrohodnost výpovědi poškozené YYY a naopak vyvráceno tvrzení obžalovaného, že fotografie byly přístupné v režimu „pouze já“. Rozhodně tak nelze považovat za důvodnou námitku obhajoby, že nebylo prokázáno, jakému okruhu osob byl profil přístupný, naopak v této otázce okresní soud postupoval až příliš ve prospěch obžalovaného. Nabízelo se provést výslech zpracovatele úředního záznamu na čl. 38, který by se mohl vyjádřit o okolnostech jeho pořízení, resp. k tomu, jaká konkrétnější zjištění učinil při prohlížení profilu poškozené. Krajský soud tento důkaz neprováděl, neboť odvolání bylo podáno pouze ve prospěch obžalovaného a případná změna skutkových zjištění v jeho neprospěch tak v úvahu nepřicházela. Shora uvedené úvahy lze shrnout tak, že dle názoru krajského soudu je zcela jednoznačně prokázáno, že obžalovaný naplnil znak skutkové podstaty stíhaného přečinu spočívající v tom, že uvedl jiného v omyl, a to i prostřednictvím technického zařízení (viz § 120 trestního zákoníku). Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že ve vytvořeném facebookovém profilu je chybně uvedeno příjmení poškozené YYY. Údaj o zaměstnavateli a místu bydliště je správný a profil obsahoval i autentické fotografie poškozené – na části z nich je její podoba dobře rozpoznatelná.

Obžalovaný dále nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že svým jednáním jinému (poškozené YYY) způsobil vážnou újmu na právech. Krajský soud má ve shodě se soudem okresním za to, že stíhaným jednáním obžalovaný vážně zasáhl do práv poškozené garantovaných Listinou základních práv a svobod. O právu na podobiznu již bylo pojednáno výše. Lze doplnit, že právo na podobiznu je chráněno § 12 občanského zákoníku ve znění platném a účinném v době spáchání činu (dále jen „občanský zákoník“). Podle § 12 odst. 1 občanského zákoníku písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy, smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením. Výjimky, kdy není vyžadováno svolení, jsou pak uvedeny v § 12 odst. 2 a 3 občanského zákoníku – jedná se o použití k úředním účelům na základě zákona a přiměřené použití pro vědecké a umělecké účely a pro tiskové, filmové, rozhlasové a televizní zpravodajství. Tyto výjimky však na daný případ nedopadají. Další obžalovaným zasažená práva poškozené jsou chráněna ustanovením § 11 občanského zákoníku, podle kterého má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy. Obžalovaný zasáhl nejen do práva poškozené na jméno tím, že jejím jménem sepsal dopisy založené ve spisovém materiálu, ale zasáhl též do práva na její soukromí tím, že zveřejnil fotografie, o kterých se poškozená domnívala, že zveřejňovány nebudou a k jejichž zveřejnění nedala souhlas. Vzhledem k tomu, že na fotografiích jsou zobrazeny aktivity veskrze intimní povahy, lze dle názoru krajského soudu zveřejnění takovýchto fotografií považovat i za zásah do soukromí poškozené. Zásah do práva na jméno a podobiznu okresní soud výslovně ve skutkové větě neuvádí, lze jej však dovodit z jejího textu (rozeslal jejím jménem, zveřejnil fotografie). Obžalovaný zasáhl i do práva poškozené na občanskou čest, lidskou důstojnost a dobrou pověst, neboť dopisy jsou formulovány tak, aby vzbudily dojem, že údajná pisatelka způsobem v dopisech popsaným manipuluje s lidmi a zneužívá jich v cestě za svými cíli. Mají tak svědčit o negativních vlastnostech poškozené. Zmíněná ustanovení občanského zákoníku jsou zákonnou projekcí v Listině základních práv a svobod zakotvených práv, konkrétně článku 7, kterým je chráněna nedotknutelnost osoby a jejího soukromí a dále

článku 10, podle kterého má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno a má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle článku 10 odst. 3 pak má právo též na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Ochranu těmto právům poskytuje jak občanský zákoník, tak trestní zákoník právě v ustanovení § 181, který pamatuje právě na situace, kdy je způsobena vážná újma na právech uvedením někoho v omyl. Tím, že obžalovaný uvedl jiné v omyl, se krajský soud zabýval výše.

Zveřejněním jejích intimních fotografií byla poškozená zostuzena, jinými slovy řečeno, styděla se za to, že se jiné osoby mohly podrobně seznámit s intimní stránkou jejího života. To z jejích výpovědí jednoznačně vyplynulo. Uváděla i to, že z vyjádření s věcí seznámených osob pocítovala, že je před nimi zesměšněna, víceméně ji označily za „idiota“ či „krávu“. Uvedla také, že se adresáti dopisů „dobře pobavili“, což je potvrzeno i výpovědí svědka KKK, který uvedl, že se dopisu smál. Sama poškozená uvedla, že v souvislosti s předmětnými dopisy byly prověřovány její odměny a řešila se i její LLL. To v podstatě potvrdil i svědek MMM. Byť sankcionována nijak nebyla, v souvislosti s těmito dopisy se vedení a LLL o její osobu začalo více zajímat. Nejméně všichni adresáti dopisů a osoby, které se o nich a jejich obsahu dozvěděli (např. svědek NNN o dopisu mluvil s kolegou OOO, svědkyně PPP informovala RRR), a zřejmě i LLL tedy mají vinou obžalovaného vědomost o tom, že existují intimní fotografie poškozené, které někteří z nich i viděli, a tuto informaci po více či méně dlouhou dobu povedou v patnosti. Krajský soud nehodlá komentovat otázku toho, zda je vhodné, aby osoba v postavení poškozené a mající LLL svolila k pořízení indiskrétních materiálů ve vztahu ke své osobě, byť osobou, kterou po určitou dobu považovala za osobu sobě blízkou. Takovéto jednání je jejím právem a pokud se takto rozhodla, dávala tím najevo pořizovateli fotografií (obžalovanému) nebývalou důvěru. Obžalovaný této důvěry zneužil a fotografie poškozené použil způsobem, kterým do výše uvedených práv poškozené vážně zasáhl. Zároveň shora uvedeným způsobem uvedl další osoby v omyl.

Obžalovaný zpochybňuje vážnost způsobené újmy na právech a ve svých podáních, a to i prostřednictvím obhájců, se snaží dovodit, že celá záležitost by měla být řešena případně pouze v rovině civilněprávní, neboť vážnost zásahu do práv nedosahuje takové intenzity, aby bylo třeba jej řešit uplatněním trestní odpovědnosti. Ani s tímto názorem obžalovaného se krajský soud neztotožňuje. Ve shodě se soudem okresním má za to, že újma poškozené vzniklá je vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 181 odst. 1 trestního zákoníku. Ochrana prostředky soukromého práva lze v tomto případě považovat za nedostatečnou a je proto namístež práva poškozené chránit prostředky práva trestního. Skutečnost, že obžalovaný chtěl vážnou újmu na právech způsobit, je zřejmá zejména z toho, komu předmětné dopisy adresoval a že je doplnil i zmiňovanou přílohou. Adresáti dopisů byli nadřízení poškozené, její bývalý přítel a kolegové na obdobných postech. Dopisy tedy obžalovaný adresoval osobám, o kterých věděl či se domníval, že s poškozenou přicházejí nebo přicházely do blízkého kontaktu, ať už pracovního či soukromého. S ohledem na obsah dopisů a jejich přílohy je zřejmé, že chtěl poškozenou v jejich očích poškodit. Musel si být s ohledem na charakter fotografií vědom toho, že není v zájmu poškozené, aby právě tyto osoby měly přístup k jejím intimním fotografiím, resp. zasáhl do práva poškozené svobodně se rozhodnout, zda jim je zpřístupní. O tom, že poškozená neměla zájem zpřístupnit fotografie svědčí m.j. i fakt, že svědku MMM dala k dispozici pouze dopis bez přílohy a svému

bývalému příteli svědku GGG ihned do telefonu řekla, ať dopis ani neotvírá (podrobněji viz výpovědi jmenovaných citované v napadeném rozhodnutí).

Při zvažování toho, zda postačí ochrana zájmů poškozené prostředky soukromého práva, či je na místě již ochrana prostředky práva trestního, je třeba mít na zřeteli **zejména charakter fotografií** – jedná se o velmi intimní fotografie poškozené a jejích sexuálních aktivit. To, jakým způsobem zveřejnění fotografií zasáhlo do života poškozené, popsala sama poškozená a krajský soud neshledává důvod její výpovědi nevěřit. Ostatně i někteří svědci popsali reakci poškozené tak, že z ní bylo jednoznačně patrné, že se cítí zostuzena, viz například výpověď svědky MMM, podle kterého po otevření dopisu poškozená zrudla, zbledla a odběhla. Obdobně vypovídal i svědek KKK, který uvedl, že při předání dopisu byla poškozená nervózní. Svědek MMM, nadřizený poškozené, uváděl ve své výpovědi, že poškozená po dobu zhruba měsíce až dvou byla nervózní, v době jeho výpovědi již pracovala jako dřív. Tento svědek tedy určitou změnu chování poškozené, respektive nervozitu v souvislosti s touto kauzou, na poškozené v dané době pozoroval.

Obžalovaný vytýkal poškozené, že nevyhledala psychologickou pomoc, a v té souvislosti předložil důkazy o existenci služby v rámci AAA, která právě takovou pomoc svým zaměstnancům poskytuje. Krajský soud má za to, že nevyhledání psychologické pomoci nelze poškozené vytýkat. Je na každém, jak se k takové záležitosti postaví a jak vnímá svoji návštěvu u psychologa. Je pravda, že v náhledu na osoby navštěvující psychologa či psychiatra došlo v posledních letech k určitému názorovému posunu, na druhou stranu nelze nikomu vnucovat ze strany jiné osoby, potažmo osoby, která ji zostudila, jak se má k takovému problému postavit a že jej má řešit prostřednictvím psychologické pomoci. Skutečnost, že se poškozená s danou situací vyrovnala bez odborné pomoci, nijak nesnižuje intenzitu újmy, kterou utrpěla. Tato námitka obžalovaného je tedy zcela irelevantní.

Obžalovaný se ohrazoval proti tomu, že okresní soud nepřipustil provedení důkazů novinovými články či články z internetu ohledně toho, jak bylo zasahováno do dle názoru obžalovaného obdobných práv jiných osob. K tomu je třeba uvést, že krajský soud neřeší otázku zasahování do práv jiných osob, ať už prezidentského kandidáta či volební strany, neřeší ani otázku zasahování pro práv celebrit, jejichž fotografie obžalovaný předkládal, řeší tuto konkrétní kauzu, která byť může mít některé shodné rysy, je svým průběhem zcela jedinečná a je proto třeba na ni jako na jedinečnou nahlížet a řešit konkrétní situaci této konkrétní kauzy.

Obžalovaný ve svém odvolání zmiňuje, že předložil důkaz o beztrestném zveřejnění erotických fotografií ve volně distribuovaných časopisech, které neměly za následek žádný postih nebo újmu. Krajskému soudu nejsou známy podrobnosti zveřejnění uvedených fotografií ani případné následky pro zobrazené osoby. Nemá ani důvod to zjišťovat (viz předchozí odstavec). Obžalovaný poukazem na tuto záležitost zřejmě chtěl prokázat, že ani zveřejnění fotografií založených na čl. 391 a násl., nemělo žádné následky v pracovněprávním vztahu. Tento jeho závěr je v podstatě potvrzen výpovědí svědky KKK, který se vyjádřil tak, že „dříve byla snaha lidí, jejichž intimní fotografie byly zveřejněny, propouštět. Zřejmě k tomu ale nedošlo, neboť to není výpovědní důvod.“ S ohledem na tuto argumentaci obžalovaného lze dovozovat, že újmu na právech chápe výrazně úžeji, než jak je třeba na ni nahlížet z pohledu § 181 trestního zákoníku. Z podání obžalovaného vyplývá, že jako vážnou újmu na právech by považoval to, že by poškozená byla například propuštěna. Je pravda, že k ničemu takovému nedošlo. Tím samým však není řečeno, že by na právech

poškozené nevznikla vážná újma. Vážností újmy se krajský soud zabýval v předchozí části rozhodnutí a na tyto úvahy lze odkázat.

Závěrem lze shrnout, že krajský soud se ztotožňuje s úvahami okresního soudu a tyto doplňuje úvahami vlastními v reakci na námítky obžalovaného v podaném odvolání. Má za to, že skutková zjištění okresního soudu jsou správná (v otázce dostupnosti fotografií na Facebooku dokonce modifikovaná výrazně ve prospěch obžalovaného). Za správnou považuje i uplatněnou právní kvalifikaci.

S úvahami okresního soudu o druhu a výši ukládaného trestu se krajský soud v zásadě ztotožňuje a odkazuje na ně s tou výhradou, že se okresní soud dopustil dílčího formálního pochybení, resp. terminologické nepřesnosti. Dle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se náhradní trest pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví, nikoli ukládá. Toto pochybení krajský soud nepovažoval za natolik zásadní, aby je považoval za důvod pro změnu výroku o trestu.

S ohledem na výše uvedené závěry nepovažoval krajský soud odvolání obžalovaného za důvodné, proto je postupem dle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 10. března 2014

JUDr. Milan Suk, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:

Mgr. Zdeňka Šebková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Hálková